

Τοῦ Ἀρχιμ. **Ἀθανασίου Ἀναστασίου**
Προηγουμένου Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου
Ὁμιλία στήν ἐκδήλωση γιά τήν εὐλογία τῆς βασιλόπιττας τοῦ Συλλόγου «Μετώρων Λιθόπολις». ...

Ἀξιότιμοι καί προσφιλέστατοι, ἐν Χριστῷ, ἀδελφοί καί φίλοι, καλή,εὐλογημένη καί φωτισμένη χρονιά!Μέ τήν εὐλογία καί τήν Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, εἰσήλθαμεστήν νέα χρονιά -2023-, ἀφοῦ διανύσαμε τήν εὐλογημένη περίοδο τοῦἁγίου Δωδεκαημέρου. Μία περίοδο πλούσια πνευματικά, χαρμόσυνη καίπανηγυρική.
«Ἰδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντί τῷ λαῷ».
Αὐτό εἶναι τό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου πρός τήν ἀνθρωπότητα τήν νύ-χτα τῶν Χριστουγέννων. Ἕνα μήνυμα χαρᾶς, εὐφροσύνης, εὐτυχίας καίελπίδος γιά ὅλους. Δόξα Σοι ὁ Θεός!Πόσο, ὅμως, ἔχουμε ἀνακαλύψει ὅλοι μας αὐτή τήν χριστουγεννιάτι-κη χαρά, πόσο τήν γευτήκαμε, πόσο τήν ἀπολαύσαμε, πόσο μᾶς συνεπῆ-ρε καί μᾶς ἀλλοίωσε; Πόσο σημάδεψε τήν καρδιά καί τήν ὕπαρξή μας;Πόσο ἔγινε ἀντιληπτή ἀπό τούς ἀνθρώπους, τότε καί σήμερα;Ἡ χαρά εἶναι, βεβαίως, τό σταθερό ζητούμενο σέ κάθε ἐποχή καίστήν δική μας ἰδιαιτέρως. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ πηγήτῆς χαρᾶς καί τῆς εἰρήνης στήν γῆ μας. Τό χαρμόσυνο μήνυμα τῆςΣαρκώσεως τοῦ Λόγου συνδέεται ἄρρηκτα καί μέ τήν ἔνδοξο ἈνάστασήΤου, πού εἶναι τό πλήρωμα τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης, καί τῆς ἐπίγῆς καί τῆς ἀιωνίου. Ὁ Σαρκωθείς καί Ἀναστάς Κύριός μας εἶναι καί οἰχορηγός τῆς ἀιωνίου καί ἀτελευτήτου χαρᾶς στήν ἀιώνιο Βασιλεία Του.Εἶναι φανερό, ὅμως, ὅτι ἡ ἔννοια αὐτῆς τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ, στόνσύγχρονο κόσμο μας, ἔχει προσλάβει μία ἐντελῶς ἰδιότυπη σημασία, μιαδιάσταση ξένη καί ἐν πολλοῖς ἀντίθετη πρός τό ἀληθινό νόημα τῆςΓεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ

πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων παραμένειἀνυποψίαστη,ἄγευστη καὶ ἀμέτοχη αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς καὶ πραγματικῆςπνευματικῆς χαρᾶς.Τίς περισσότερες φορές ταυτίζουμε τήν χαρά μέ τίς ἐφήμερεςἀπολαύσεις, τά υλικά ἀγαθά, τίς εὐκολίες, τίς ἀνέσεις, τόν πλουτισμό.Γινόμαστε,ἔτσι, κοπιώδειςἐκζητητές τοῦ εὔκολου καὶ γρήγορου και πολλές φορές ἀθέμιτου κέρδους, τῆς εὐμάρειας, τῆς ἄνεσης, τῆς εὐκολίας, τῆς καλοπέρασης, τοῦ καταναλωτισμοῦ.Ἡ ἀσκητική ζωή δέν ἀφορᾶ μόνο τόν μοναχικό βίο, ἀλλά καὶ τόνόικογενειακό. Δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ ἀληθινός χριστιανός χωρίς συμμετο-χή στόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά Τόν ἀκολουθεῖ στήν σταυρικήΤου πορεία. Μᾶς τό δηλώνει αὐτό κατηγορηματικά ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας:«
καὶ ὅστις οὐ βαστάζει τόν σταυρόν εἀυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐδύναται εἶναί μου μαθητής »
Καὶ σέ ἄλλο σημεῖο, ἐπίσης, «στενὴ ἡ πύληκαὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν »
.Ὅπως πολύ εὔστοχα καὶ παραστατικά παρατηροῦσε ὁ σύγχρονοςομολογητής π. Δημήτριος Ντοῦτκο: «
Μερικές φορές, παρά τήν πίστη μας στόν Χριστό, προσπαθοῦμε ἀκόμη καὶ τόν δρόμο γιά τήν Βασιλεία τοῦ Θε-οῦ νά τόν κάνουμε ἄνετο! ... Ὁ Σταυρός μᾶς τρομάζει. Καὶ αὐτό εἶναι φυ-σικό. Γιατί μᾶς διέλυσε ἡ ἄνεση. Ὁ πόνος εἶναι γιά μᾶς κάτι τό τρομακτι-κό. Ὅμως δέν εἶναι ὁ πόνος φοβερός. Ἡ ἄνεση εἶναι φοβερή. Αὐτή ἐπρεπενά μᾶς τρομάζει. Καὶ πράγματι, ὅλες οἱ σύγχρονες κακίες ἔχουν πηγή τους τήν ἄνεση στήν ζωή»
.Ἡ διάσταση αὐτή τοῦ πόνου στήν ὀρθόδοξη πατερική θεολογία ἀπο-καλεῖται χαρμολύπη ἡ χαροποιό πένθος. Εἶναι ἡ χαρά τοῦ Θεοῦ πού ἀνα-βλύζει μέσα ἀπό τίς θλίψεις, οἱ γεύσεις τῆς χάριτος πού πλημμυρίζουντήν ἀνοιχτή στόν πόνο καρδιά, οἱ ἐμπειρίες τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Θεοῦ,πού ἐξαφανίζουν κάθε σκιά καὶ ἀνακαινίζουν καὶ ἀναζωογονοῦν τήν ψυ-χή τοῦ ἀνθρώπου, παρά τίς ὅποιες ἐξωτερικές δυσκολίες, πού πολλές φο-ρές μπορεῖ νά εἶναι καὶ ἀνυπέρβλητες.Ἰδιαίτερα ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται καὶ κυριαρχεῖται ἀπό ἕναν ἀ-πόλυτο καὶ ἄκρατο εὐδαιμονισμό, ἀπό μία μυθοπλαστική κατάσταση μι-ᾶς ψευδεπίγραφης εὐημερίας, πού ἐξαντλεῖται σέ οἰκονομικά μεγέθη,ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα καὶ τεχνική πρόοδο, μέ ἐλάχιστο ἀντίκρυσμαστήν ψυχική μας χαρά καὶ τήν προσωπική μας εἰρήνη, ἐσωτερικήἀνάπαυση καὶ εὐτυχία. Ὁ πολύς κόσμος σήμερα θεωρεῖ ὡς κέρδος αὐτάπού καθημερινά μέ ἀσφυκτική πίεση καὶ ἄγχος ἐπιδιώκει· δηλαδή, τήνἀπόκτηση χρημάτων, πλούτου, υλικῶν ἀγαθῶν, τήν εὐδαιμονία, τήνἄνεση, τήν εὐκολία, τήν ἱκανοποίηση τῶν παθῶν, τήν προβολή, τήν ἐξουσία, τά οἱοῖα, ὅμως, δέν μᾶς ἐξασφαλίζουν τήν ἀληθινή χαρά, τήναγιότητα καὶ τήν σωτηρία, πού εἶναι ὁ κύριος σκοπός τῆς ζωῆς μας, ἀλλάἀντιθέτως μᾶς ἀλλοιώνουν καὶ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό αὐτόν.Καταλήγουμε, ἔτσι, στήν διαρκή ὀδύνη τῆς κενότητος καὶ τῆς ἀπαξί-ας, πού εἶναι τό πικρό ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνικανοποίητου, τῆς ἀνεπάρκειας,τῆς κοπώσεως, τῆς μετριότητος, τῆς μονοτονίας καὶ τῆς μιζέριας.Καταλήγουμε ἀγχώδεις, νευρικοί, ἄφιλοι, βιαστικοί, κουραστικοί καίκουρασμένοι, ἀλαζόνες, ἐρμητικά κλεισμένοι στόν ἀτομισμό μας καὶ τόνεγωισμό μας, αὐτάρκεις, μονίμως αὐτοδικαιωμένοι καὶ τελικά δυστυχι-σμένοι.Ἕνα θλιβερό γνώρισμα τῶν ἡμερῶν μας εἶναι, βεβαίως, ἡ πολύισχυρή κοινωνική ἀντίφαση, καθώς ταυτόχρονα συνυπάρχουνπροκλητικά τόσο ἡ ἀκραία ἄνεση ὅσο καὶ ἡ ἀκραία στέρηση τῶναναγκαίων. Τό φαινόμενο αὐτό ἔγινε πιό ἔντονο τά τελευταῖα χρόνιαἐξαιτίας τῶν ποικίλων κρίσεων μέ τίς οἱοῖες βρεθήκαμε ἀντιμέτωποι,οἰκονομική, υγειονομική, ἐνεργειακή, πληθωριστική καὶ τόσες ἄλλες. Ἡοἰκονομική ἀνέχεια, ἡ στέρηση τῶν υλικῶν ἀγαθῶν ἔχουν προκαλέσειπρωτόγνωρες καταστάσεις καὶ ἀκραῖες ἐντάσεις στήν ελληνική κοινωνία.Ἡ ἀγκίστρωση στά υλικά ἀγαθά

κάνει ἀδιανόητη καί προσδίδει τραγικήδιάσταση στήν ἀποστέρησή τους, δημιουργεῖ ἐκρηκτικές ἐντάσεις,ἀπαιτήσεις, διεκδικήσεις. Παρατηροῦμε,ἔτσι, μία ἀλματώδη αὔξηση τῆςβίας, τῆς ἐγκληματικότητας, τῶν κλοπῶν, τῆς ἐπιθετικότητας, τῆςδιαρκοῦς ἀγανάκτησης καί μεμψιμοιρίας, τῶν καταθλίψεων, τῶναὐτοκτονιῶν.Οἱ δοκιμασίες δέν γίνονται δεκτές ὡς παιδαγωγία ἀπό τόν Θεό, ὡςμιά εὐκαιρία ἐκγύμνασης τῶν ψυχῶν μας, ἐνίσχυσης τοῦ πνευματικοῦμας ἀγώνα καί ἀφορμή πνευματικῆς προκοπῆς καί προσωπικοῦ ἁγια-σμοῦ. Ὁ ἀληθινός χριστιανός, ὅμως, πού ἐπιθυμεῖ τήν ἕνωσή του μέ τόν Νυμφίο Χριστό, πού ἔχει Αὐτόν ὡς κέντρο καί σκοπό τῆς ζωῆς του καίπού ἀγωνίζεται γιά νά κερδίσει τήν οὐράνια Βασιλεία Του, βρίσκει μέσαστίς θλίψεις, τίς στερήσεις καί τήν κακοπάθεια τήν εἰρήνη καί τήν χαράτοῦ Θεοῦ. Βρίσκει τήν ἀνάπαυση, τήν εὐτυχία, τήν ὁμορφιά, τήν γλυκύ-τητα, τήν οὐράνια παρηγοριά. Γνωρίζει καλά πώς ὅλα αὐτά δέν εἶναι πα-ρά οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Θεοῦ στήν ζωή του. Δέν εἶναι παρά ἡ ἔκδήλωση τῆςδιακριτικῆς στοργῆς καί τῆς παιδαγωγικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ φροντίδακαί τό ἐνδιαφέρον Του γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Σχολιάζοντας τήν σύγχρονη κατάσταση, ὁ μακαριστός καίπολυφίλητος γέροντας καί συγγραφέας Μωϋσῆς ἁγιορείτης ἔγραφε: «
Ἡ σύγχρονη ὑπερκαταναλωτική κοινωνία μᾶς ὠθεῖ στό εὔκολο, τό γρήγορο,τό ἄκοπο, τό ἄμοχθο, τό ἄπονο, τό πλούσιο, τό φανταχτερό καί πολυδιαφημιζόμενο. Ἀποτέλεσμα ἡ ἄνεση νά δίνει ἀνία, τό πολυμέριμνο,διάσπαση, ταραχή καί ἄγχος, τό ἄμοχθο, νωχέλεια, ρουτίνα, νευρικότητα,ἀϋπνία καί φοβίες, τό ἄπονο, φαντασίες, μειονεξίες, καχυποψίες καί μύριες ψυχολογικές ταλαιπωρίες
»
.Καί ὁ Ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ κ.Γεώργιος Μαντζαρίδης παρατηρεῖ: «
Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ὑποδουλώνεται στίς κατακτήσεις του καί παρασύρεται ἀπό τήνκαταναλωτική μανία. Εργάζεται λιγότερο καί ὑποφέρει περισσότερο. Ζεῖ πλουσιότερα καί αἰσθάνεται φτωχότερος. Πολλαπλασιάζει τίς εὐκολίες τουκαί αὐξάνει τό ἄγχος του. Πληθαίνει τίς ἀπολαύσεις του καί μεγαλώνει τήδυστυχία του. Ταυτίζει τήν ὕπαρξή του μέ τά μέσα καί τίς ἀνέσεις του. Καί ὅταν βλέπει νά χάνονται αὐτά, νομίζει ὅτι χάνεται ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξή του.Ἔτσι τό πνευματικό κενό του αὐξάνει μαζί μέ τήν αὔξηση τοῦ πλούτου καί τῶν ἀνέσεών του»
Ὁ δέ προσφιλέστατος Ἅγιός μας, ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ ἁγιορείτης, ἔλεγεμέ τόν πάντοτε χαριτωμένο λόγο του: «
Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι σήμεραδέν γεύτηκαν τήν χαρά τῆς θυσίας καί δέν ἀγαποῦν τόν κόπο. Μπῆκε ἡτεμπελιά, τό βόλεμα, ἡ πολλή ἄνεση. Ἔλειψε τό φιλότιμο, ἡ θυσία.Θεωροῦν κατόρθωμα, ὅταν καταφέρνουν χωρίς κόπο νά πετύχουν κάτι,ὅταν βολεύωνται. Δέν χαίρονται, ὅταν δέν βολεύωνται. Ἐνῶ, ἀντιμετώπιζαν τά πράγματα πνευματικά, θά

ἐπρεπε τότε νὰ χαίρωνται,γιατί τοὺς δίνεται εὐκαιρία γιὰ ἀγώνα»
Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο συμπληρώνει: «
Ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώπινες εὐκολίες ξεπέρασαν τὰ ὅρια, ἔγιναν δυσκολίες. Οἱ πολλὲς εὐκολίες, ὅταν ξεπερνοῦντὰ ὅρια, τὸν ἀχρηστεύουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τεμπελιάζει. Ἐνῶ μπορεῖ νὰγυρίση κάτι μὲ τὸ χέρι, σοῦ λέει: "Ὄχι, καλύτερα νὰ πατήσω ἕνα κουμπὶ καὶ νὰ γυρίση μόνο του"! Ὅταν συνηθίζη κανεὶς μὲ τὸ εὔκολο, θέλει ὅλοεύκολα μετά. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ δουλεύουν λίγο καὶ νὰ πληρώνονται πολύ. Ἂν γίνεται νὰ μὴ δουλεύουν καὶ καθόλου, ἀκόμη
καλύτερα! Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἔχει προχωρήσει καὶ στὴν πνευματικὴ ζωή,θέλουμε νὰ αγιάσουμε δίχως κόπο». Δυστυχῶς, ἀδελφοί, ἀκόμη καὶ ἐμεῖς ποὺ λέμε ὅτι εἴμαστε χριστιανοί,άνθρωποι, δηλαδή, ποὺ βρισκόμαστε κοντὰ ἡ μέσα στὴν Εκκλησία,
φαν-ταζόμαστε καὶ ζητᾶμε μία πνευματικὴ ζωὴ κομμένη καὶ ραμμένη στὰ μέ-τρα μας, χωρὶς κόπο, χωρὶς πόνο, χωρὶς δάκρυ, χωρὶς μάτωμα. «
Ὁυζῶμεν μετὰ τῆς προσηκούσης τοῖς Χριστιανοῖς σκληραγωγίας· ἀλλὰ τόνυγρόν τοῦτον καὶ διαλελυμένον καὶ χαῦνον ἐζηλώσαμεν βίον». Δὲν ζοῦμε,δηλαδή, βίο σκληραγωγίας, ὅπως ἁρμόζει στοὺς χριστιανούς· ἀλλάζηλέψαμε τὸν μαλθακὸ καὶ παραλελυμένο καὶ νωθρὸ τοῦτο βίο, κατὰ τόνιερό Χρυσόστομο. Επιθυμοῦμε τὴν ἐξασφάλιση τῆς σωτηρίας μας ἄκοπακαὶ ἀνέξοδα. Δὲν κατανοοῦμε καὶ δὲν ἀποδεχόμαστε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡσωτηρία μας μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ κυρίως μέσω δυσκολιῶν, θλί-ψεων καὶ πειρασμῶν, καθὼς, ὅπως πολὺ εὔστοχα παρατηρεῖ ὁ Ἅγιος Ι-σαὰκ ὁ Σῦρος, «
ὁ δρόμος γιὰ τὸν Θεὸ εἶναι ἕνας καθημερινὸς σταυρός. Κανεὶς δὲν πῆγε στὸν οὐρανὸ μὲ ἄνεση». Καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ιερόΧρυσόστομο, «τίποτα δὲν εἶναι τόσοἀνάρμοστο καὶ ξένο στὸν χριστιανόἀπὸ τὸ νὰ ἐπιζητᾶ τὴν ἄνεση καὶ τὴν ἀνάπαυση». Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ μὲ πόσο μελανὰ χρώματα περιγράφειθρηνώντας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦΧριστοῦ, τῶν οἱποίων τὸ τέλος θὰ εἶναι ἡ "απώλεια, ὁ θεός τους εἶναι ἡκοιλία, καυχῶνται γιὰ τὴν καταισχύνη τους καὶ ἡ σκέψη τους εἶναι στὰγήινα πράγματα. «Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὕς πολλάκις ἔλεγον ἡμῖν,νῦν δὲ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγειαφρονοῦντες ».
«Καὶ ποιοί εἶναι αὐτοί;
-διερωτᾶται οἱ ἱερὸς Χρυσόστομος-
"Οἱ τὰεπίγεια φρονοῦντες", ἐκεῖνοι ποὺ λέγουν: θὰ κτίσουμε οἰκίες. Ποῦ; Στήνγῆ. Θὰ ἀγοράσουμε κτήματα, πάλι στὴν γῆ. Θὰ ἀποκτήσουμε ἐξουσία. Πάλιἐπὶ γῆς. Θὰ ἀποκτήσουμε δόξα. Πάλι ἐπὶ γῆς. Θὰ πλουτίσουμε,οἱπωσδήποτε ἐπὶ γῆς. Νὰ γιὰ ποιούς ὁ θεός εἶναι ἡ "κοιλία"! Γιὰ ἐκείνους,ποὺ τίποτε τὸ πνευματικὸ δὲν σκέπτονται, παρὰ εἶναι ἀπασχολημένοι μόνον μὲ τὴ φροντίδα καὶ τοὺς λογισμοὺς τῶν ἐπιγείων. Πράγματι, αὐτοὶ ἔχουν τὴν "κοιλία" ὡς Θεό τους καὶ λέγουν, "φάγωμεν καὶ πίωμεν,ἀύριον γὰρ ἀποθνήσκομεν"». Δυστυχῶς οἱ λιτὸς βίος, ποὺ συντρόφευε τοὺς Ἕλληνες ἀνὰ τοὺςἀιῶνες, παραχώρησε τὴν θέση του στὸν καταναλωτισμὸ καὶ τὴνκαλοπέραση. Εξέλιπε αὐτό ποὺ γνώριζε καλὰ καὶ βίωνε οἱ λαός μας, δι-δαγμένος ἀπὸ τὸν Αριστοτέλη καὶ τὴν ἀρχαία ελληνικὴ σοφία, ἡ αἴσθη-ση, δηλαδὴ τοῦ μέτρου, ἡ εὐλογημένη καὶ πάντοτε ἐπιτυχημένη μεσότης,τό «μέτρον ἄριστον» τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων· ἡ ἁπλότητα, ἡ λεπτὴ ο-μορφιά, ἡ λιτὴ καὶ ἀπέριττη ἔκφραση• τὸ μέτρο στὴν ζωή, στὶς ἀπολαύ-σεις, στὶς δραστηριότητες, στὶς ἐκδηλώσεις, στὶς ἐπιδιώξεις, στὰ κέρδη.Ὁ Σωκράτης, βλέποντας πολλὲς φορὲς τὰ πολλὰ ἀγαθὰ ποὺ πωλοῦνταν στὴν ἀθηναϊκὴ ἀγορά, μονολογοῦσε: «"
Πόσα πολλὰ ἀγαθὰ ὑπάρχουνποὺ ἐγὼ δεν τὰ χρειάζομαι". Καὶ καμάρωνε γιὰ τὴ φτώχεια καὶ

τήναπλότητά του καὶ ποτὲ δὲν ἐισέπραξε κανένα μισθό. Καὶἐπειδὴ ἐῖχεἀνάγκηἀπὸ ἐλάχιστα γιὰ νὰ ζήσει, βρισκόταν πάρα πολὺ κοντὰ στοὺς θεούς»
. Καὶ οἳαρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόραςἔλεγε ὅτι μιὰ πόληκαταστρέφεται ὅταν « ἐισιέναι πρῶτον τρυφήν,ἔπειτα κόρον, ἐίτα ὕβριν μετὰ δὲ ταῦταὅλεθρον»
. Δηλαδὴ ὅταν ἐισέρχεται στὶς πολιτεῖες πρῶτα ἡπολυτέλεια καὶ ἡἡδυπάθεια, κατόπιν οἱ κορεσμός,ἔπειτα ηἳαλαζονεία καὶ ὕστερα οἱόλεθρος (ηἱκαταστροφὴ).Εμεῖς,ἀντίθετα, προσκολλημένοι στὰἐπίγειαἀγαθά, καὶἀχάριστασκεπτόμενοι καὶ πολιτευόμενοι, μακρυνθήκαμεἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ νἀισχύσει καὶ γιὰ μᾶς αὐτὸ ποὺ γράφτηκε στὸ βιβλίο τοῦ Δευτερονομίουγιὰ τὸν Ισραήλ:
«Καὶἔφαγενʼ Ιακὼβ καὶἐνεπλήσθη, καὶἀπελάκτισεν οἳηγαπημένος,ἐλιπάνθη,ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη• καὶἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸνποιήσαντα αὐτὸν καὶἀπέστηἀπὸ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ
»
.Δηλαδή,ἔφαγεοἱσραηλιτικὸς λαὸς καὶ χόρτασε μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ ὅμως οἳηγαπημένος αὐτὸς λαὸς κλώτσησε τὸν Θεό.ἳ Ελιπάνθη,ἐπαχύνθη,ἡυξήθη ἐις λαὸν πολὺν καὶ ὅμως ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸ τὸν δημιουργό τουκαὶἀπομακρύνθηκεἀπὸ τὸν Θεὸ τὸν σωτήρα τό.Ἔφαγε οἱλαὸς,χόρτασε, πάχυνε καὶ ξέχασε τὸ Θεό! Μήπως μᾶς θυμίζει,ἐν πολλοῖς, καὶτὴνἐποχή μας;
Ἡἄνεσηἀσκεῖ,ἐπίσης, μίαἰδιόμορφη βία καὶἀποσυνθέτει τὴν πνευ-ματική μας ὑπόσταση, ηἱ οἰποία, ὅταν δὲνἀκολουθεῖ τὸἀρθόδοξοἦθοςτῆςἀσκήσεως, μᾶς οδηγεῖ στὴν ὑποδούλωση τῶν παθῶν. Ἡἄνεση, ηἱεὐ-κολία, ηἱκαλοζωία, οἱ πλοῦτος καὶ ηἱεὐμάρεια, στὰ οἰποῖα ἐθιζόμαστε καἳαπὸ τὰ οἰποῖα δὲν διανοούμαστε κἀν νὰἀπεγκλωβιστοῦμε, μᾶς ἐισάγουνσὲ ἕναν μονόδρομοἀπὸ τὸν οἰποῖο τελικὰἀδυνατοῦμε νὰἐπιστρέψουμε.Αὐτὸς ἐῖναι καὶ οἱ λόγος ποὺ ὅλες οιἱκυβερνήσεις μᾶς ὑπόσχονται καὶ μᾶςπαρέχουν συνεχῶς πλεῖστες ὅσες ἀνέσεις καὶ εὐκολίες σὲ ὅλους τοὺςτομεῖς τῆς ζωῆς, κυρίως στὸν τεχνολογικὸ καὶ ψηφιακό, ἀπὸ τὶς οἰποῖεςδὲν θὰ μποροῦμε νὰἀποδράσουμε.Ἡἄνεση, ὅπως καὶ οἱ φόβος, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ φόβος τοῦ θανάτου, δη-μιουργοῦνἰσχυρὴ καὶ διαρκὴ ψυχολογικὴἐξάρτηση καὶ βία, στὴν οἰποίαβασίζονται ὅλα τὰ συστήματαἐλέγχου τῶνἀνθρώπων. Τὸ καθεστὼςπαγκόσμιου φόβου καὶ τρομοκρατίας, ποὺ τόσο καθαρὰ τὸ βλέπουμεπλέον νὰ εδραιώνεται τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐῖναι ηἱμεγαλύτερηἀπόδειξητῆς ολοκληρωτικῆς βίας σὲ βάρος τῆςἀνθρώπινης ζωῆς, ποὺἀσκεῖταἰαπὸ τὴν Νέαἳ Εποχὴ καὶ τὴν Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ἡ σθεναρὴἀντίσταση σὲ αὐτὴ τὴν βία, ηἳανυπακοὴ στὸ σύστημαἐξουσίας καἳελέγχου θὰ ἔχει ὡς συνέπεια τὸν βίαιοἀποκλεισμὸ καὶ τὴν στέρηση ὅλωντῶν δικαιωμάτων, τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῶν παροχῶν. Ἡἀντίσταση αὐτὴμπορεῖ νὰ γίνει μὲ τὴν χάρη, τὴν εὐλογία καὶ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ, μἳηρωικὸ καὶ οὶμολογιακὸ φρόνημα, προσευχὴ καὶ μετάνοια.Ὁ φόβος γενικὰ προκαλεῖταἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς στέρησης,ἀπὸ τὸνκίνδυνο νὰ πονέσουμεἳ ή νὰ υἱοβληθοῦμε σὲ κάποια δοκιμασία. Ἠαίσθηση, ὅτι μπορεῖ νὰ μὴνἀπολαύσουμε ὅσα ἐπιθυμοῦμεἳ ή ὅτι θἀαπωλέσουμε αὐτὰ στὰ οἰποῖα εἴμαστε προσκολλημένοιἳ ή ὅτι θἀεκδιωχθοῦμε, μᾶς προκαλεῖ ἔντονο καὶ διαρκὴ φόβο καὶ ψυχολογικὴ βία.Ὁ φόβος ἐῖναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐισῆλθε στὸνἄνθρωπομέσω τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων. Ὁ Ἅγιος Ιωάννης τῆς Κλίμακοςσημειώνει ὅτι « ηἱδειλία τοῦ θανάτου ἐῖναι φυσικὸἰδίωμα τοῦἀνθρώπου,τὸ οἰποῖοἀφείλεται στὴν παρακοὴ τοῦἈδάμ. Ὁ τρόμος ὅμως τοῦ θανάτουἀποδεικνύει ὅτι υἱπάρχουν ἁμαρτίες γιὰ τὶς οἰποῖες δὲνἐδείχθηκε μετάνοια». Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν οἱ Θεὸςἀναζητᾶ τὸνἈδάμ μετὰ τὴν Δειλία μὲν θανάτουἐστίν,ἰδίωμα φύσεωςἐκ παρακοῆς προσγινόμενον· τρόμος δὲ θανάτου ἐστίν,ἁμετανοήτων πταισμάτων τεκμήριον».

παρακοὴ καὶ τὸν καλεῖ «
᾽Αδάμ ποῦ εἶ;
», ἠ᾽απάντηση τοῦ᾽Αδάμ᾽ἦταν «
τῆς φωνῆς σου᾽ἤκουσα καὶ᾽εφοβήθην
»
.Ἡ παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ᾽άλλαξε τὴνπορεία τῆς ζωῆς τους καὶ κατὰ συνέπεια ὅλων τῶν᾽ανθρώπων. Ἡ πτώσηδέν εἶναι ἁπλῶς μιὰ ὑποβάθμιση τοῦ ᾽ανθρώπου,᾽απώλεια μιᾶς᾽αξιολογικάκαλῆς θέσης. Εἶναι᾽αλλαγὴ τοῦ τρόπου ὑπάρξεως, ᾽έκπτωση᾽από τὴν᾽αλη-θινὴ ζωή᾽. Ἄλλωστε, ἡ᾽συνειδητοποίηση τῶν πρωτοπλάστων ὅτι᾽ήταν γυ-μνοί, ἡ᾽ντροπὴ ποὺ αὐτὴ ἡ᾽γυμνότητα προκαλεῖ, ἠ᾽αγωνία καὶ ο᾽φόβοςτῆς συνάντησης τῶν πρωτοπλάστων μὲ τὸν Θεό, ἡ᾽δικαιολογία, ἡ᾽μετά-θεση τῆς εὐθύνης, ἡ᾽προσπάθεια γιὰ ᾽ατομικὴ δικαίωση, ἠ᾽αμετανοησίακαὶ ἡ᾽αὐτοάμυνα τῆς᾽ατομικότητας δείχνουν αὐτὸ᾽ακριβῶς: τὸν φόβο τοῦανθρώπου μπροστὰ σὲ μιὰ νέα πραγματικότητα, ποὺ εἶναι τὸ
«᾽ατομικῶς ὑπάρχειν»
, δηλαδή, στὴν διακοπὴ τῆς θεοκοινωνίας, τῆς᾽αγαπητικῆς σχέ-σης Θεοῦ καὶ᾽ανθρώπου.Ὡς συνέπεια, βεβαίως, τῆς πτώσεως καὶ τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίαςμὲ τὸν Θεό, εἰσῆλθαν στὴ ζωὴ τοῦ᾽ανθρώπου ἡ᾽φθορὰ καὶ ο᾽θάνατος. Ὁθάνατος ὑπῆρξε ἠ᾽επιλογὴ τοῦ᾽ανθρώπου νὰ ζήσει μακριὰ᾽από τὸν Θεόκαὶ ὡς᾽αποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας εἶναι αὐτὸς ποὺ δημιουργεῖ καὶτροφοδοτεῖ τὰ πάθη. Καθὼς ο᾽άνθρωπος᾽έρχεται᾽αντιμέτωπος μὲ τὸαναπόφευκτο τοῦ θανάτου,᾽αναπτύσσεται μέσα του ἕνα᾽ισχυρὸ ἀίσθημααὐτοσυντηρήσεως, ἕνα εἶδος αὐτοάμυνας καὶ καταλήγει νὰ᾽αποζητᾶ τὴν᾽ασφάλεια στὴν πληθώρα τῶν᾽ανέσεων, στὴν εὐδαιμονία, στὶς ηδονές,στὴν καταξίωση, στὴν δόξα, στὰ πλούτη, στὶς υλικὲς᾽απολαύσεις, στὴνθεοποίηση τῆς᾽επιστήμης.Ὅπως τονίζει ο᾽ιερὸς Χρυσόστομος, «
ὅποιος φοβᾶται τὸν θάνατο,γίνεται δοῦλος καὶ δέχεται τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν πεθάνει
»
. Γι' αὐτὸ καὶμᾶς τονίζει «
νὰ μὴν φοβούμεθα τὸν θάνατο,᾽αλλὰ νὰ φοβούμεθα μόνο τὴναμαρτία καὶ γιὰ᾽εκείνη νὰ λυπούμεθα
»
.Ἠ᾽άρνηση᾽από τὸν᾽άνθρωπο νὰ δεχθεῖ τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰη-σοῦ Χριστὸ ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτή του εἶναι ἠ᾽επανάληψη τῆςπτώσεως τοῦ᾽Αδάμ᾽από τὸν σύγχρονο᾽άνθρωπο. Εἶναι ο᾽υποβιβασμός᾽α-πὸ τὴν θεανθρωπότητα στὴν᾽ανθρωπότητα· ἡ᾽αὐτοθέωση τοῦ ᾽ανθρώπου,ἡ᾽προσπάθειά του, δηλαδή, νὰ θεωθεῖ μὲ τὶς δικές του δυνάμεις. Ἡ φιλο-
Ὅτι ο᾽τὸν θάνατον δεδοικώς,δοῦλος᾽εστι, καὶ πάντα υφίσταται ὑπὲρ τοῦ μὴ᾽αποθανεῖν»
«Μὴ φοβώμεθα θάνατον,᾽αλλὰ φοβώμεθα ἁμαρτίαν μόνον, καὶ δι᾽᾽εκείνην᾽αλγῶμεν δοξία τῶν πρωτοπλάστων ὅτι μποροῦν νὰ γίνουν θεοὶ «
δίχα Θεοῦ καὶ πρὸΘεοῦ καὶ οὐ κατὰ Θεόν»
(δηλ. χωρὶς τὸν Θεό, πρὶν᾽από τὸν Θεὸ καὶ᾽όχικατὰ Θεόν), καθίσταται καὶ σήμερα αὐτοσκοπός.Ἕνας αὐτοσκοπόςαὐτοκαταστροφικός, μάταιος καὶ᾽ανέφικτος, χωρὶς᾽αληθινὸ νόημα, χωρὶςπροοπτική, χωρὶς᾽ελπίδα.Ὅπως᾽έγραφε ο᾽μακαριστὸς παπα-Γιώργης μας ο᾽ Μεταλληνός:«
Μέσα᾽από τὴν᾽εμπειρία τῶν Ἁγίων μας συνειδητοποιοῦμε πὼς δὲνυπάρχουν τραγικότερες ὑπάρξεις᾽από τοὺς "μὴ᾽έχοντας᾽ελπίδα" (Α΄ Θεσ. δ΄ 13) –᾽ελπίδα δηλαδὴ᾽αναστάσεως. Διότι βλέπουν τὸν βιολογικὸ θάνατοὡς τέλος καὶ καταστροφή τους. Σ᾽ αὐτὴ τὴν τραγικότητα ὑποκύπτει,δυστυχῶς, καὶ ἡ᾽επιστήμη,᾽αναζητώντας᾽απεγνωσμένα μεθόδους γιὰπαράταση τῆς ζωῆς, μεταγγίζοντας τὴν ψευδαίσθηση ὑπερνίκησης κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο τοῦ φυσικοῦ

θανάτου». Πρόκειται γιά τήν ἀντιστροφή τῆς δημιουργικῆς καί γνωστικῆς ἱκα- νότητος πού χάρισε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο, ὁ Ὁποῖος
«ἐδωκεν ἐπιστήμηντοῖς ἀνθρώποις ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτῦ
Βλέπουμε,έτσι, στίς μέρες μας νέες ἐπιστῆμες, ὅπως εἶναι ἡ βιοτεχνολογία, ἡ νανο-τεχνολογία, ἡ νευροθεολογία, ἡ κυβερνητική, ἡ γενετική μηχανική, ἡ νέαεὐγονική, συνδυαζόμενες μέ τήν τεχνητή νοημοσύνη, νά εὐαγγελίζονταιτήν «ἀναβάθμιση» τοῦ ἀνθρώπου,
«τήν ὑπέρβαση τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους ἀπό τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο»
τήν ὑπέρβαση τοῦ βιολογικοῦ θανάτου καίτήν κατάκτηση τῆς πολυπόθητης ἐπίγειας ἀθανασίας!

Γιά τούς χριστιανούς, ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τήν γενέθλιοημέρα στήν καινούργια ἀιώνιο ζωή, εἶναι τό πέρασμα γιά τήν μόνιμη καιἀιώνιο κατοικία τους. Γι' αὐτό καί τούς ἁγίους μας τούς ἑορτάζουμε καίτούς τιμᾶμε τήν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς τους καί ὄχι τήν ἡμέρα τῆςγεννήσεώς τους. Ἡ κοίμηση τῶν ἁγίων ἀποτελεῖ κορυφαῖο γεγονός γιάτήν Ἐκκλησία, πανήγυρη, ἑορτή καί χαρά καί γιά τούς πιστούς.
Προσφιλέστατοι ἀδελφοί μας,
Τό μόνο σίγουρο εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωή, ὅτι ὑπάρχει Κόλαση καίΠαράδεισος. Μᾶς τό βεβαιώνει αὐτό ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας μέ τόν λόγοΤου καί τήν λαμπροφόρο Ἀνάστασή Του· μᾶς τό βεβαιώνουν τάἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά κείμενα· μᾶς τό βεβαιώνει ἡ ζωή καί ἡἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια· μᾶς τό βεβαιώνουνοἱ μυριάδες τῶν Ἁγίων μας διαχρονικά μέ τά λόγια τους, μέ τά ἔργα τους,μέ τά θαύματά τους καί τίς ἐμφανίσεις τους.Ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός μεγάλος θεολόγος καί Καθηγητής π.Ἰωάννης Ρωμανίδης: «
Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά δοῦν
[τόν Θεό], τήν δόξατοῦ Θεοῦ, καί ἀπό αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἔχουν τό ἴδιο τέλος. Ὅλοι βέβαιαθά δοῦν τή δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ μία διαφορά: Οἱ μέν σεσωσμένοι θάδοῦν τήν δόξα τοῦ Θεοῦ ὡς Φῶς γλυκύτατον καί ἀνέσπερον, οἱ δέκολασμένοι, θά δοῦν τήν ἴδια δόξα τοῦ Θεοῦ ὡς πῦρ καταναλίσκον, σάνφωτιά πού θά τους κατακαίη... Ἡ βίωσις, δηλαδή, αὐτοῦ τοῦ Φωτός θάεἶναι διαφορετική στούς μέν ἀπό τούς δέ
.

Τό ἄκτιστο φῶς, κατά τήναγιοπνευματική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ὅσο βέβαια εἶναιδυνατό τά κτιστά λόγια νά περιγράψουν τήν ἐμπειρία τοῦ ἀκτίστου, εἶναιη ἄκτιστη καί θεοποιός ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Τό θεῖο αὐτό φῶς εἶναιἀνέσπερο, γλυκύτατο, χαριέστατο καί ἀκραιφνέστατο (καθαρώτατο) φῶς,ἄναρχο καὶ ἀΐδιο, ὁμοιόμορφο, ἀκέραιο, πού ἐμπλουτίζει καί πληροῖ τόνἀνακαινιζόμενο ἄνθρωπο ψυχοσωματικά μέ ὑπερκόσμια καί ἀκατάληπτηεὐφροσύνη καί ἀνέκφραστη ηδονή, εἰρήνη, χαρά καί ιλαρότητα καί εἶναιπηγή ὑπερφυῶν χαρισμάτων καί ἀποκάλυψη οὐρανίων μυστηρίων.Προσφιλέστατοι ἀδελφοί μας,Ζοῦν οἱ ψυχές τῶν προσφιλῶν κεκοιμημένων μας· διατηροῦνζωντανές τίς πνευματικές λειτουργίες καί δυνάμεις τους· ἔχουν πλήρητήν αὐτοσυνειδησία τους· ἔχουν συναίσθηση τῆς καταστάσεώς τους καίεἶναι ἀναγνωρίσιμες· περιμένουν μέ λαχτάρα τήν στιγμή, κατά

τήνδευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θὰ λάβουν καὶ πάλι μὲ τὴν δύναμητοῦ Θεοῦ τὸ δικό τους ἀναστημένο καὶ ἀνακαινισμένο σῶμα, ὥστε νἀανασυγκροτηθεῖ καὶ πάλι ὁ ὅλος ἄνθρωπος.Σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ νέες ἰδιότητες τοῦαναστημένου μας σώματος θὰ εἶναι ἀθανασία, ἀφθαρσία καὶ ἀτρεψία(δηλαδὴ ἀδυναμία νὰ τραπεῖ ὁ ἀναστημένος ἄνθρωπος πρὸς τὴναμαρτία). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν θὰ ἀρρωσταίνει, δὲν θὰ πονᾶ, δὲν θὰ γερνᾶ. Οὔτε θὰ ἔχει καὶ τὰ λεγόμενα «ἀδιάβλητα» πάθη, ὅπως εἶναι ἡ πείνα, ἡ δίψα, ἡ κούραση, ἡ ἀσθένεια κ.λπ. Τὸ ἀναστημένο καὶανακαινισμένο σῶμα, χωρὶς νὰ χάνει τὴν κτιστότητά του, θὰ εἶναι ἐξωτε-ρικὰ ὅπως αὐτὸ ποὺ εἶχε κάθε ἄνθρωπος πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο, μὲ τὴν ἰδιαμορφὴ καὶ σχῆμα, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὴ λειτουργικότητα, καθὼς θὰ ἔχειἀνακαινισθεῖ. Ὁ θεωμένος ἄνθρωπος θὰ εἶναι περιγραπτὸς (σῶμα,μορφή), θὰ ὑπάρχει ἐν τόπῳ περιορισμένῳ καὶ περιγεγραμμένῳ. Τόσῶμα του θὰ εἶναι «
τριχῇ διαστατόν
», δηλαδή, θὰ ἔχει τρεῖς διαστάσεις(ὕψος, μῆκος, πλάτος), ἀλλὰ χωρὶς βάρος. Ἡ ἀνάσταση θὰ εἶναι κοινὴ ὑ-πόθεση γιὰ δικαίους καὶ ἀδίκους. Θὰ ἀναστηθοῦν ὅλοι, μὲ τὴ μόνη δια-φορὰ ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι θὰ ἀναστηθοῦν «εἰς ζωὴν ἀιώνιον», οἱ δὲ ἀμετα- νόητοι ἁμαρτωλοὶ «εἰς ἀισχύνην» ἀιώνιον
26
. Εἶναι, ἄλλωστε, δέδομένοὅτι στὴν ἄλλη ζωὴ δὲν ὑπάρχει μετάνοια.Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ἡ κοινὴ ἀνάσταση ὅλων μας εἶναιτὰ δύο βασικὰ δόγματα, πάνω στὰ ὁποῖα στηρίζεται ολόκληρη ἡχριστιανικὴ διδασκαλία. Χωρὶς πίστη στὰ δύο βασικὰ αὐτὰ δόγματα δὲνμποροῦμε, οὔτε νὰ λεγόμαστε οὔτε νὰ εἴμαστε ἀληθινοὶ ὀρθόδοξοιχριστιανοί. Χωρὶς πίστη στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ἀνάστασητῶν νεκρῶν δὲν ὑπάρχει χριστιανισμός· δὲν ἔχει κανένα νόημα ἡ πίστημας. «
Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν
»
27
, διεκήρυσσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι «
ὁ Χριστός μὲ τὴν Ἀνάστασή Του μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωή. Γι' αὐτὸ "θανάτου εὐορτάζομεν νέκρωσιν, ἅδου τὴν καθαίρεσιν". Χάθηκε ὁ θάνατος... Τώρα δὲν ὑπάρχει χάος,θάνατος, νέκρωση, ἅδης. Τώρα ὅλα χαρά, χάρις στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀναστήθηκε μαζί Του ἡ ἀνθρώπινη φύση. Τώρα μποροῦμεκαὶ μεῖς νὰ ἀναστηθοῦμε, νὰ ζήσουμε ἀιώνια κοντά Του... Τί εὐτυχία ἡ Ἀνάσταση!
»
28
.Αὐτὴ τὴν ἀληθινὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, στερούμαστεδυστυχῶς καὶ ἀρνούμαστε πολλὲς φορὲς μπροστὰ στὴν ἀκόρεστηἐπιθυμία μας γιὰ γήινες ἀπολαύσεις καὶ ἀνέσεις, ποὺ μᾶς ἀπορροφοῦνκαὶ μᾶς ἀποπροσανατολίζουν ἀπὸ τὸν κύριο σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, ποὺ εἶναι ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ θέωση. Θυσιάζουμε, ἔτσι, τὶς περισσότερες φορὲςτὶς πνευματικὲς καὶ οὐράνιες χαρὲς γιὰ νὰ κερδίσουμε τὶς πρόσκαιρες καὶ ἐφήμερες. Κυριευμένοι ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου ζοῦμε καὶσυμπεριφερόμαστε ὡς μόνιμοι κάτοικοι αὐτῆς τῆς γῆς καὶ ὄχι ὡς ἐνοικοικαὶ οδῖτες, ζοῦμε καὶ πορευόμαστε χωρὶς τὴν προοπτικὴ τῆς ἀιωνιότητος.Ἂς ἀκούσουμε τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου μας ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψη τοῦΕὐαγγελιστῆ Ἰωάννη «
Μὴ φοβοῦ· ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμὶ εἰς τοὺς ἀιῶνας τῶνἀιώνων

«Μὴφοβᾶσαι, διότι᾽εγενόμην νεκρός, καὶ᾽ιδοὺ ζῶν εἰμι. Μὴ φοβᾶσαι ὀύτε τὸνθάνατο! Εγὼ εἰμι πρὶν᾽από τὸν θάνατο καὶ μετὰ τὸν θάνατο...᾽ Εγὼ ἐῖμαι ο᾽Δεσπότης τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. Μὴ φοβᾶσαι! Ιδοὺ ζῶν ἐιμι ἐις τοὺς ἀιῶνας τῶν ἀιώνων.᾽Αλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι παραμένουν σ' Εμένα πιστοὶ καὶ δέν φοβοῦνται, ἀυτοὶ θὰ ζοῦν μαζὶ Μου! [Στήν᾽ατελεύτητο ἀιώνια Βασιλεία Μου!] Μὴ φοβοῦ! Εγὼ ἐιμι τὸ Α καὶ τὸ Ω. Σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις ἐις τοὺς ἀιῶνας τῶνἀιώνων!᾽Αμήν»

.